

Az elzárt Buda.

A forgalom mizériáiból.

Tudjuk, olvastuk és tapasztaltuk, hogy a Lánchíd elzárásával mérhetetlen csapás érte a főváros jobbpartját. Viszont szintén olvastuk és hallottuk, hogy az arra illetékes tényezők, naponta, közgyűléseken, nyilatkozatokban és interjúkban állandóan megnyugtadják a közönséget és kijelentik, hogy mindent megtesznek a budai forgalom érdekében. A közönség azonban egyáltalában nem nyugodt, mint azokból az írásbeli és szóbeli panaszokból látható, melyek szüntelenül, bokrostól érkeznek hozzánk. Hogy tárgyilagos képet kapjunk a budai állapotokról, ma délelőtt beható szemlét tartottunk a budai közlekedés fölött. Sorban, részletesen leírjuk most itt, hogyan jutottunk át Budára, mit láttunk, tapasztaltunk és figyeltünk meg, amiből aztán legalább körvonalakkal, ki fog bontakozni a budai helyzet egységes képe.

Utiterünk a következő volt: a Ferenc József-hidon át, a budai Dunáparton végig, egész a Margithidig, ott be a Budai belső körútra, s azon végig vissza a Ferenc József-hidhoz. Ezen a vonalon esik utunkba a legtöbb bérkocsi- és autótaxi-állomás is, úgy, hogy egymásután azeket is megfigyelhetjük.

Órával a kezünkben álltunk a Kálvin-téri villamos megállónál, ahol mind a három dunaparti kocsi: a 9-es, a 33-as és a 45-ös találkozik és pont 16 percnyi várakozás után, óvatos furakodással elsőknek, de egyetlennek jutottunk föl az első 33-as kocsira, melyről egy ur leszállt. A hid előtt, a hírhedt városi-keresztésnél két percre meg-

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságriklkok

Osztályozás

351.81

Szerző - pan.

Cím Az elzárt Buda

Hely

Idő

'1914'

Forrás:

Magyarország

Személy

Bp.

1914 11/19.

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

akadtunk, de a hidon, a zsufolt forgalom következtében a gyalogembereknél alig gyorsabban haladtunk át.

Utunkba eső első bérkocsi-állomásnál, a Fehérvári-ut sarkán két konflis állott valóban. A Gellért-téri autótaxi-állomás azonban üresen és elhagyatva busult a napfénytelen szürkéségen. A Clark Adám-téren megint nem láttunk autótaxit, de találtunk két konflist és egy fiákert. Menjünk tovább. A Batthyány-téren semmiféle jármű nem mutatkozott.

— Van itt bérkocsi-állomás? — kérdeztük a rendőrtől.

— Sőt, — felelte a rendőr, — egyfogatu is és kétfogatu is.

— Hát hol vannak?

— El vannak foglalva. De reggel állt itt egy fiáker.

Szép. Legközelebbi: Pálffy-tér. Járműnek nyoma sincs. Következő: Margithid. Ah! Egyetlen autótaxi! Nézzük csak meg közelebről. Sajnos, mire közel értünk volna, egy ur beszállt és át-pöfögött vele Pestre. De hol vannak a konflisok? Sehol. Forduljunk csak be a Budai Belső körútra. Elérjük az Oszlop-utcát, ahol ki van írva nagy betűkkel: állandó bérkocsi-állomás. Milyen megható ez a figyelem, a kocsik örült hiányáról észre se vettük volna. De így meg vagyunk nyugtatva, a fölírás, az itt van.

De már közeledünk a legforgalmasabb terek egyikéhez, a Széna-térhez, ott csak lesz valami? Mit tesz Isten, nincs. Megint érdeklődünk a rendőrnél és megtudjuk, hogy nemcsak konflis, de fiáker és autótaxi állomás is van itt. Hol, hol?

Itt meg itt, keskeny aszfaltozás jelöli e helyeket. Szívünk hálától dagad, hogy atyánk, a jó főváros e szép térre háromféle állomást is rendelt. Nem róható föl neki, hogy kocsiról elfelejtett gondoskodni. Azonban folytattuk utunkat. Husz perc alatt a villamos elröpi a Krisztina-térre. Hála Istennek, konflist megint látunk egyet. De szemünk immár makacsul és szomjazva autótaxit keres. Ejnye, Budán öt autótaxi-állomás van, az utolsón csak találunk? Soha, soha. Budán ez az intézmény teljesen ismeretlen.

Letörve és megszemerködve indulunk hazafelé. Ülünk föl villamosra. Könnyű azt mondani. Újra kivesszük az órákat, husz örökké való perc telik el, egy zsufolt villamos jön, az is a Kelenföldre igyekszik, Istenem, hogyan megyünk most vissza Pestre? Lám, könnyelműen ide merészkedtünk és most itt ragadunk, e vad és bizonytalan tájon.

Gyalog vágtunk neki az alagutnak, itt lefizetjük a sulyos garasokat, a vámot, Budapestnek ezt a külföld-előtt méltán rejtgetett szégyenét és végül a Lánchidon, ahol gyalog-emberek még szabadon járhatnak, megkönnyebbülve és sóhajtozva visszaérkezünk.

Hát így főstének a budai állapotok délelőtt. Elgondolni is szörnyű, hogyan festhetnek délután, amikor, főleg a bérkocsik forgalma háromszorosa növekedik. Eitűnődünk a beérkezett levelek fölött, amelyek közül például enyhe tulzásnak vettük azt, melynek írója azt állítja, hogy Budáról egyáltalában nem lehet elutazni, mert az ember többnyire apróbb-nagyobb csomagokkal utazik, melyeket gyalog nem lehet átvinni a pályaudvarra, a villamos ellenben nem vesz föl

csmagot, viszont bérkocsit néha aranyért sem kapni. Előre való megrendelést nem fogadnak el, a keresésük pedig órákat igényel és akkor is kérdés, elfogadják-e a fuvart, lévén Buda hepe-hupás tartomány, fölfelé pedig nem visz a lovuk. (Eltekintve attól, hogy e keresés és tanácskozás alatt az utas tizszer lekéste a vonatot.) Megdöböntő kérdés: mit csinál a budai lakos, ha el akar utazni? Mert, ime, látjuk, hogy a levelek írói egyáltalán nem túloznak.

Azonkívül, mint szintén láthatjuk, az autótaxi-üzemünk egyenesen páratlan a maga nemében. A főváros két vállalatnak adott engedélyt, abban a reményben, sőt célzattal, hogy e két vállalat egészséges konkurrenciát csinál egymásnak. E két vállalat megígérte, hogy a múlt év végéig bizonyos számú kocsit forgalomba állít. De mi történt? Az, hogy a két vállalat egyszerre, minden más érdek kijátszásával fuzionált és az év végéig éppen fele annyi kocsit állított be, mint ígérte. És tekintettel arra, hogy a főváros ebbe szó nélkül belenyugodott, december óta egyetlen új kocsit sem készített. A rendőrség kijelölt valami harminc-negyven autótaxi-állomást. Ahelyett a kocsik négy vagy öt helyre tömörülnek, Budára pedig, — ahol a legnagyobb szükség volna rájuk, — semmiképpen sincs kedvük átmenni.

Mindezek tetejébe a rendőrség nemrégén fölállította az ugynevezett közlekedési rendőrséget. E népszerű hatóság emberei leszállítják a vilamos perronjairól azokat, akik véletlenül mégis, boldogan följutottak, megbüntetik a konflist, ha gyorsan hajt, megbírságozzák a soffórt, ha nem találják elég illatosnak a benzinbüzt, vagy ha úgy vélik, hogy nincs elég fényesre pucolva a kocsis cipője, szóval akadékoskodnak mindig és mindenütt, még ott is, ahol legkevesebb szükség van rájuk, de alig találhatók, ha ezt a forgalom érdeke úgy kívánja.

Röviden: a Lánchíd elzárásával még nehezebb és képtelenebb helyzetbe jutott az amugy is elhanyagolt Buda és az így megzavart forgalom érdekében a főváros és a rendőrség egyetlen helyes intézkedést sem tett. Milyen régen tudtuk már, hogy elzárják a Lánchidat! Mennyire éreztük, hogy mekkora bajok lesznek ebből! De nem azért vagyunk mi Pató Pál nemzete, hogy előre megtegyük a szükséges intézkedéseket.

—pán.